

Rezoliucinė dalis

1. Atmesti apeliacinį skundą.
2. Pirelli & C. SpA padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir iš jos priteisiamos Europos Komisijos patirtos bylinėjimosi išlaidos.
3. Prysmian Cavi e Sistemi Srl padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

(¹) OL C 408, 2018 11 12.

2020 m. spalio 22 d. Teisingumo Teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimas byloje (Oberlandesgericht Düsseldorf (Vokietija) prašymai priimti prejudicinį sprendimą) Ferrari S.p.A. / DU

(Sujungtos bylos C-720/18 ir C-721/18) (¹)

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teisės aktų derinimas – Prekių ženklai – Direktyva 2008/95/EB – 12 straipsnio 1 dalis – Prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų – Įrodinėjimo pareiga – 13 straipsnis – Naudojimo tik „tam tikroms prekėms ir paslaugoms“ įrodymai – Prekių ženklas, kuriuo žymimas jau nebegaminamas automobilio modelis – Prekių ženklo naudojimas atsarginėms detalėms ir su modeliu susijusioms paslaugoms – Prekių ženklo naudojimas naudotiems automobiliams – SESV 351 straipsnis – Vokietijos Federacinės Respublikos ir Šveicarijos Konfederacijos konvencija – Abipusė patentų, pramoninių dizainų ir prekių ženklų apsauga)

(2020/C 433/06)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Oberlandesgericht Düsseldorf

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliantė: Ferrari S.p.A.

Kita apeliacinio proceso šalis: DU

Rezoliucinė dalis

1. 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 12 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad prekių ženklas, įregistruotas tam tikrai prekių ir jų atsarginių dalių kategorijai, turi būti laikomas „naudojamu iš tikrųjų“, kaip tai suprantama pagal minėto 12 straipsnio 1 dalį, visoms šiai kategorijai priskiriamoms prekėms ir jų atsarginėms dalims, jeigu jis naudojamas tik kai kurioms iš šių prekių, pavyzdžiui, brangiai kainuojantiems prabangiems sportiniams automobiliams, ar tik kai kurių šių prekių atsarginėms dalims ar priedams, nebent iš faktinių aplinkybių ir pateiktų įrodymų matyti, kad vartotojas, siekiantis įsigyti tokių prekių, jas suvokia kaip sudarančias savarankišką prekių, kurioms atitinkamas prekių ženklas yra įregistruotas, kategorijos pakategorę.
2. Direktyvos 2008/95 12 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad prekių ženklo savininkas gali iš tikrųjų naudoti prekių ženklą, kai jis perparduoda naudotas prekes, kurios buvo išleistos į rinką pažymėtos šiuo prekių ženklu.
3. Direktyvos 2008/95 12 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad prekių ženklo savininkas iš tikrųjų naudoja prekių ženklą, kai jis teikia tam tikras paslaugas, susijusias su anksčiau šiuo prekių ženklu žymėtomis prekėmis, su sąlyga, kad šios paslaugos yra teikiamos pažymėtos minėtu prekių ženklu.

4. SESV 351 straipsnio pirma pastraipa turi būti aiškinama taip, kad pagal ją valstybės narės teismui leidžiama taikyti Europos Sąjungos valstybės narės ir trečiosios valstybės konvenciją, sudarytą iki 1958 m. sausio mėn. 1 d., arba – įstojusioms į Sąjungą valstybėms narėms – iki jų įstojimo dienos, kaip antai 1892 m. konvenciją, kurioje numatyta, kad siekiant nustatyti, ar prekių ženklas „naudojamas iš tikrųjų“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2008/95 12 straipsnio 1 dalį, turi būti atsižvelgiama į valstybėje narėje įregistruoto prekių ženklo naudojimą trečiosios valstybės teritorijoje, laukiant, kol, remiantis SESV 351 straipsnio antroje pastraipoje numatyta priemone, bus pašalinti galimi sutarties ir šios konvencijos nesuderinamumai.
5. Direktyvos 2008/95 12 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad prekių ženklo „naudojimo iš tikrųjų“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, įrodinėjimo pareiga tenka šio prekių ženklo savininkui.

(¹) OL C 54, 2019 2 11.

2020 m. spalio 28 d. Teisingumo Teismo (dešimtoji kolegija) sprendimas byloje (Verwaltungsgericht Aachen (Vokietija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) Marvin M. / Kreis Heinsberg

(Byla C-112/19) (¹)

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Direktyva 2006/126/EB – 2 straipsnio 1 dalis ir 11 straipsnio 4 dalis – Vairuotojo pažymėjimas – Tarpusavio pripažinimas – Pripažinimo pareigos apimtis – Vairuotojo pažymėjimo keitimas – Keitimas, atliktas tuo metu, kai pažymėjimą išdavusioje valstybėje narėje buvo atimta teisė vairuoti – Sukčiavimas – Atsisakymas pripažinti atlikus keitimą išduotą vairuotojo pažymėjimą)

(2020/C 433/07)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Verwaltungsgericht Aachen

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėjas: Marvin M.

Atsakovė: Kreis Heinsberg

Rezoliucinė dalis

1. 2006 m. gruodžio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/126/EB dėl vairuotojo pažymėjimų 2 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad joje numatytas tarpusavio pripažinimas netaikant jokių formalumų taikytinas vairuotojo pažymėjimui, išduotam atlikus keitimą pagal šios direktyvos 11 straipsnio 1 dalį, išskyrus šioje direktyvoje numatytas išimtis.
2. Direktyvos 2006/126 11 straipsnio 4 dalies antra pastraipa turi būti aiškinama taip, kad pagal ją valstybei narei leidžiama atsisakyti pripažinti vairuotojo pažymėjimą, išduotą atlikus keitimą pagal šios direktyvos 11 straipsnio 1 dalį, motyvuojant tuo, kad iki šio keitimo ši valstybė narė atėmė teisę vairuoti iš šio vairuotojo pažymėjimo turėtojo.

(¹) OL C 172, 2019 5 20.